

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Udrag fra VAR GRUNDTVIG IKKE PRÆST

Citation: Aakjær, Jeppe: "Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919", i Aakjær, Jeppe: *Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919*, Gyldendal, 1918-19, s. 419.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer06val-shoot-idm140079184159712/facsimile.pdf> (tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Bondens Søn ; Vadmelsfolk ; Vredens Børn. - 1919

„Ved I, hvad han swored mæ: — „Saa kan der jo blyw jen mir te aa syng Kyrie eleison i Østergaard,“ saa han. „Og nær æ Faa'r nu ijen skal ud aa skræpp om den her Pæ La— a— sen, saa kan han jo ta æ Knæjt med sæ som Forsanger; saa spaarer han en Awtensmad te æ Degn!“

„Ha, ha, ha! Ja det er en Spøgels den Storgaard, mod hvem han jen Gaang haar faat Pæk te,“ svared Kræn Hermansen.

„Og de her Sjællændere med dje Syngen og dje Fagter og dje Diddelomdej, dem kan han nu ett lid — — og det kan a misæl heller ett. Fordet er lissom, te det vil gjør sæ en hel Del viller end enaan; og tho det er da ett andt end som Bønder, ihvordan det saa end kronnier og skraber.

A sejer nu for mi Paart; Læ æ Præjst præjk, der faar dje gued Løn og Betaling for'et, men læ æ Bønder blyw ved dje Handttring.“

„Ja, æ Mand kan jo helsen vær gued nok,“ sa Visti Tammesen, „men han skuld hold sæ lidt mir ved æ Jurd. Si mæ nu paa hans Landbrug; nu haar han rend rundt med en Mergelpig for aa find Mergel paa hans Skywt — men Mergel paa wor Jurd — det skal han misæl snaar blyw klog paa, hvad det gir; for er æ en Or, vi faar en Krumm Tar, saa brænder det æ aa, og det ogsaa lig i den swot Bund.

Og nu haar han jo kfor Drajnrør ud til Sælsig; men a ved ett, hvad han miner, om han tror, han kan faa æ Wand til aa løb opad; for helsen er der da ingen ander Raad, end te det skal ud gjemmel di Mark, Jens,“ — her vendte Visti sig mod Værtten, „og det kan a ett tro, te du vil sæt stur Pris paa.“

„Jow, a vil ett næjt æ Mand det,“ svared Jens Muesgaard; „kan for Resten da heller ett, om Ret ska ha si Gaang. Og det kan jo vær, te a sir lissom en bitte Krum anderledes paa den her Sjællænder, end I gjør. For læd nu æ Mand ha hans Underfighed — tho ingen er fejlfri — saa er der ilowle det i æ Hued af ham, en ett finder ved enhwer. Og te Storgaard haar en Huen i æ Sid af ham, det kan en jo ett under sig øwer; for han haar jo al si Daw spilt Sognkong her paa æ Egn, og nu er hans